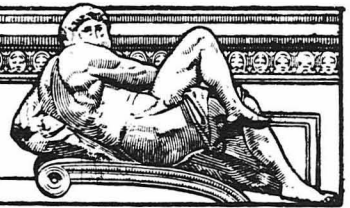

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΦΤΩΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ !...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Κάρολος ἄν καὶ ἔαυθίστηκε ἀπὸ τὰ λόγια τῆς Σιμωνῆς καὶ ἀπὸ τὴ πένθησι αἰσῶν τοῦ Ἰνδῶ, ὁστόσο δὲν εἶπε τίποτε. Ἀνέβηκε γρήγορα στὸ δωμάτιό του, κἀθήσε στὸ κρεβάτι του καὶ ἄρχισε νὰ σκέπτεται. Γιατὶ τὸν ἀπεμάζανε ἡ Σιμωνὴ ; Δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τίποτε. Τοῖσασε ὁστόσο τὴς ἀποσκευές του καὶ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα ξανακατέβηκε πάλι, φορῶντας ἀλλεῖδιστικὴ στολὴ γιὰ ν' ἀποχωρηθῆσθαι τὴν μηρηστὴ του καὶ τοὺς ἄλλους.

Ἡ Σιμωνὴ τοῦ ἔπεινε τότε τὸ μέτωπό της νὰ τὴν φιλήσῃ, καὶ ἄν ὁ Κάρολος ἐπρόσθετε καλύτερα θὰ ἔβλεπε, ὅτι δάκρυα ἔλαιαν τὰ μάτια τοῦ γενναίου αὐτοῦ πλάσματος.

***

Ὁλοὶ τὴ νύχτα αὐτὴ ἡ Σιμωνὴ τὴν πέρασε ἀγρυπνῶν καὶ βυθισμένη σὲ σκέψεις. Ἐφραζε νὰ βοηθῆ ἕνα τρόπο γιὰ ν' ἀπομακρυνῆ ἀπὸ τὴν ἑλληνίδα, ἐκτός ἀπὸ τὸν Κάρολο, τὴ Ζερμαῖν καὶ τὴν μητέρα της. Τέλος βόηκε ἐξαιὼν τοῦ ζητοῦσε.

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα κἀλέσε κοντὰ της τὴν κατὰ Ντέ Μελά καὶ τὴ Ζερμαῖν καὶ τίς παρακάλεσε νὰ πάνε στὸ Παρίσι γιὰ ν' ἀγοράσουν διάφορα πράγματα ἀναγκαῖα γιὰ τὸ γάμο της.

Τὴς παρέκάλεσε ἀκόμα νὰ φέρουν σὺν φρονιμῷ μαζὺ τους καὶ μιὰ Παρισινὴ μαδίστρα γιὰ νὰ τὴς φτιάξῃ μιὰ νυμφικὴ τουαλέττα.

Τὸ νέον ἔτος, τοῦς εἶπε στὸ τέλος, πρέπει νὰ σὰς δοθῇ στὸ Παρίσι, γιατί πρέπει νὰ κἀνετε διάφορες ἐπισκέψεις καὶ νὰ δεχθῆτε τίς γυναικὲς σας. Μὴ βιασθῆτε λοιπὸν νὰ γυρίσετε. Ἐγὼ δὲν θὰ σὰς περμένο πρὶν ἅπ' τὴς δέκα Ἰανουαρίου.

Παρὰ τὴ φαινομενικὴ ὁμως ψυχραιμία της, ὅταν ἤρθε ἡ στιγμὴ ν' ἀποχωρισθῆ τὴ Ζερμαῖν, δάκρυα πλημμύρισαν τὰ μάτια της. Ἀγαποῦσε τόσο τὴν ἔξωδελφὴν της. Εἶχε συνήθεισι τόσο στὴν συντροφικὴν της, ὅστε καὶ ἡ σκέψις μόνο τοῦ χωρισμοῦ τὸν τὴ συγκατοῦσε βαθεῖα καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κρύψῃ τὴ θλίψι πὸν ἔνοιωσε γι' αὐτὴ.

Μὰ καὶ ἡ Ζερμαῖν ἔκλαιγε μαζὺ της καὶ δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ.

— Ἀγαπημένῃ μου, τὴς ἔλεγε, ἄρσέ με νὰ μείνω κοντὰ σου... Δὲν θέλω βέβαια νὰ σοῦ πῶ, ὅτι τὸ ταξεῖδι στὸ Παρίσι μοῦ εἶναι ἀδιάφορο... Εἶμαι μάλιστα εὐχαριστημένη πὸν θὰ ξαναἰδῶ τὴν ἀγαπημένην μου πρωτεύουσα, ἔπειτα ἀπὸ ἐννεὴ μηνῶν ἀπουσία... Μὰ ἡ καρδιά μου σπαράζεται μὲ τὴ σκέψι, ὅτι σ' ἄρσινω μόνῃ ἐδῶ... Ἀρσέ με λοιπὸν νὰ μείνω καὶ, ὅταν ἔρθῃ τὸ καιροκαίρι, κἀκούμε μαζὺ τὸ ταξεῖδι αὐτό.

— Ὁχι ! Ὁχι ! Εἶπε ἡ Σιμωνὴ μὲ ζρηφρότητα. Ὅταν ἕνα πράγμα σ' εὐχαριστῆ, δὲν πρέπει νὰ ἀναβάλῃς... Ἐξ ἄλλου γοήγορα θὰ ξαναγυρίσῃς καὶ θὰ βυθώθῃς πάλι μαζὺ...

Ἡ Ζερμαῖν ντὲ Μελά καὶ ἡ κόρη της ἔφραγαν γιὰ τὸ Παρίσι στίς 22 Δεκεμβρίου, δύο μέρες μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Κεοθά. Ἐτοί, τὴν ἡμέρα τὸν Χριστογεννῶν, ἡ Σιμωνὴ βυθίσθη μόνῃ της στὴν ἑλληνίδα. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού εἶχαν φύγῃ ἐκεῖ, τοῖσασε διαρκῶς βυθισμένη σὲ σκέψεις. Τὰ λόγια ἔφραγαν λιγοστὰ ἀπὸ τὸ στόμα της καὶ τὸ χαμόγελο δὲν ἔφραγε ποτὲ στὰ χεῖλι της. Ζοῖσε ἀλόμαυχα μὲ τίς σκέψεις της καὶ περνοῦσε ὡς ἐξολοκλήρως ἔσπλημένη σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ κἀτάκοντας τὴ θάλασσα.

Κοντὰ τὴν Σιμωνὴ εἴησε καὶ ἕν' ἄλλο πλάσμα πὸν ζοῖσε καὶ αὐτὸ βυθισμένο στὴν ἴδια οἰακτικὴ θλίψι.

Ἦταν ὁ θεῖος της, ὁ γρηγορὸς πρίγκιψ Ὀλίκω Ράμι Σίγς. Ὁ Ἰνδὸς πρίγκιψς πηγαίνοντο ἀναγκαστικὰ κοντὰ τὴν μηρὴν τοῦ ἀνεψιῦ, ἀποφεύγοντας νὰ προσελκύνῃ τὴν προσοχὴν της καὶ οἰκονομίας της διαρκῶς βλεμματια, στὰ ὁποῖα θὰ ἔξωκρῖσε κανεὶς τὴν ἀγωνία καὶ τὸ φόβο πὸν ἔνοιωσε γι' αὐτὴν.

Ἡ Σιμωνὴ, βυθισμένη καθὼς ἦταν διαρκῶς στίς μαύρες ιδέες της, δὲν τὸν ἐπρόσθετε καθόλου.

Ἐνα μεσημέρι ὁμως, μετὰ τὸ γεῦμα, τὴ στιγμὴ πὸν ὁ Ράμι

Σίγς πῆγαυε νὰ κἀθῆσθαι στὴ συνθησιμένην του θέσι κοντὰ στὴν ἀνεψιὰ του, ἡ νέα γύρισε ξαφνικὰ πρὸς τὸ μέρος του καὶ τὸν ἐρώτησε :

— Ἐδῶ εἶσθε, θεῖε μου ; Δὲν σὰς εἶχα ἀντιληφθεῖ...

Ὁ Ἰνδὸς πρίγκιψς, τὴν ἐρωτήσασε καὶ τὴ φίλησε μὲ στοργὴν στὸ μέτωπο, ἐνὸ συγχρόνως τὴ φλοῖσσε τραφερά :

— Θές νὰ μοῦ πῆς τίποτε, παιδί μου...

—Ναί, θεῖε μου, τοῦ ἀπάντησε ἡ Σιμωνὴ. Καθῆστε... Θέλω νὰ σὰς μιλῶσω.

Ὁ Ράμι Σίγς ἐκάθησε πρὸς στὰ πόδια της, ἐπάνω στὸν τάπητα, καὶ θέλοντας νὰ τὴν ἐνοχλήσῃ...

Ἡ Σιμωνὴ τότε σηκώθηκε καὶ ἀνοίγοντας πρὸς αὐτὸν τὴν ἀγκυλιὰ της, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ γεμάτη συγκίνησι...

— Πατέρα, ὅταν ἤμουν μικροῦλα μ' ἔπαυρες στὰ γόνατά σου καὶ μὲ νανοῦρες γιὰ νὰ κοιμηθῶ... Χρόνια ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε, μὰ ἐγὼ τὸ θεοῦμα πάντα αὐτὸ, μὲ συγκίνησι καὶ μοῦ φραίνεται, ὅτι ἀκούω ἀκόμα τὰ γλυκὰ σας νανοῖσιματα...

Μόλις ὁ πρίγκιψς ἄκουσε τὴ λέξι ἐπαύρας ἔνοιωσε μιὰ θεῖα γλυκότητα καὶ πλημμύρισε τὴν καρδιά του. Μὰ συγχρόνως ἐμελαγχόλησε. Σκέφθηκε, ὅτι τὸ χαριτωμένο αὐτὸ πλάσμα, πὸν τοῦ μιλῶσε τόσα τόσα τραφερά, σὲ λίγον καιρὸ δὲν θὰ ἦταν πάλι δικό του. Ἡ Σιμωνὴ θὰ γνόταν σὺςγερος τοῦ Καροῦλο Κεοθά καὶ θὰ τὴν ἔχανε ἀπὸ κοντὰ του.

Ἡ Σιμωνὴ θὰ γνόταν σὺςγερος τοῦ Καροῦλο Κεοθά καὶ θὰ τὴν ἔχανε ἀπὸ κοντὰ του.

Ἡ Σιμωνὴ θὰ γνόταν σὺςγερος τοῦ Καροῦλο Κεοθά καὶ θὰ τὴν ἔχανε ἀπὸ κοντὰ του.

Ἡ Σιμωνὴ θὰ γνόταν σὺςγερος τοῦ Καροῦλο Κεοθά καὶ θὰ τὴν ἔχανε ἀπὸ κοντὰ του.

Ἡ Σιμωνὴ θὰ γνόταν σὺςγερος τοῦ Καροῦλο Κεοθά καὶ θὰ τὴν ἔχανε ἀπὸ κοντὰ του.

Ἡ Σιμωνὴ θὰ γνόταν σὺςγερος τοῦ Καροῦλο Κεοθά καὶ θὰ τὴν ἔχανε ἀπὸ κοντὰ του.

Ἡ Σιμωνὴ θὰ γνόταν σὺςγερος τοῦ Καροῦλο Κεοθά καὶ θὰ τὴν ἔχανε ἀπὸ κοντὰ του.

Ἡ Σιμωνὴ θὰ γνόταν σὺςγερος τοῦ Καροῦλο Κεοθά καὶ θὰ τὴν ἔχανε ἀπὸ κοντὰ του.

Ἡ Σιμωνὴ θὰ γνόταν σὺςγερος τοῦ Καροῦλο Κεοθά καὶ θὰ τὴν ἔχανε ἀπὸ κοντὰ του.

Ἡ Σιμωνὴ θὰ γνόταν σὺςγερος τοῦ Καροῦλο Κεοθά καὶ θὰ τὴν ἔχανε ἀπὸ κοντὰ του.

Ἡ Σιμωνὴ θὰ γνόταν σὺςγερος τοῦ Καροῦλο Κεοθά καὶ θὰ τὴν ἔχανε ἀπὸ κοντὰ του.

Ἡ Σιμωνὴ θὰ γνόταν σὺςγερος τοῦ Καροῦλο Κεοθά καὶ θὰ τὴν ἔχανε ἀπὸ κοντὰ του.

Ἡ Σιμωνὴ θὰ γνόταν σὺςγερος τοῦ Καροῦλο Κεοθά καὶ θὰ τὴν ἔχανε ἀπὸ κοντὰ του.

Ἡ Σιμωνὴ θὰ γνόταν σὺςγερος τοῦ Καροῦλο Κεοθά καὶ θὰ τὴν ἔχανε ἀπὸ κοντὰ του.

Ἡ Σιμωνὴ θὰ γνόταν σὺςγερος τοῦ Καροῦλο Κεοθά καὶ θὰ τὴν ἔχανε ἀπὸ κοντὰ του.

Ἡ Σιμωνὴ θὰ γνόταν σὺςγερος τοῦ Καροῦλο Κεοθά καὶ θὰ τὴν ἔχανε ἀπὸ κοντὰ του.

Ἡ Σιμωνὴ θὰ γνόταν σὺςγερος τοῦ Καροῦλο Κεοθά καὶ θὰ τὴν ἔχανε ἀπὸ κοντὰ του.

Ἡ Σιμωνὴ θὰ γνόταν σὺςγερος τοῦ Καροῦλο Κεοθά καὶ θὰ τὴν ἔχανε ἀπὸ κοντὰ του.

Ἡ Σιμωνὴ θὰ γνόταν σὺςγερος τοῦ Καροῦλο Κεοθά καὶ θὰ τὴν ἔχανε ἀπὸ κοντὰ του.

Ἡ Σιμωνὴ θὰ γνόταν σὺςγερος τοῦ Καροῦλο Κεοθά καὶ θὰ τὴν ἔχανε ἀπὸ κοντὰ του.

Ἡ Σιμωνὴ θὰ γνόταν σὺςγερος τοῦ Καροῦλο Κεοθά καὶ θὰ τὴν ἔχανε ἀπὸ κοντὰ του.

Ἡ Σιμωνὴ θὰ γνόταν σὺςγερος τοῦ Καροῦλο Κεοθά καὶ θὰ τὴν ἔχανε ἀπὸ κοντὰ του.

Ἡ Σιμωνὴ θὰ γνόταν σὺςγερος τοῦ Καροῦλο Κεοθά καὶ θὰ τὴν ἔχανε ἀπὸ κοντὰ του.

Ἡ Σιμωνὴ θὰ γνόταν σὺςγερος τοῦ Καροῦλο Κεοθά καὶ θὰ τὴν ἔχανε ἀπὸ κοντὰ του.

Ἡ Σιμωνὴ θὰ γνόταν σὺςγερος τοῦ Καροῦλο Κεοθά καὶ θὰ τὴν ἔχανε ἀπὸ κοντὰ του.

Ἡ Σιμωνὴ θὰ γνόταν σὺςγερος τοῦ Καροῦλο Κεοθά καὶ θὰ τὴν ἔχανε ἀπὸ κοντὰ του.

Ἡ Σιμωνὴ θὰ γνόταν σὺςγερος τοῦ Καροῦλο Κεοθά καὶ θὰ τὴν ἔχανε ἀπὸ κοντὰ του.

Ἡ Σιμωνὴ θὰ γνόταν σὺςγερος τοῦ Καροῦλο Κεοθά καὶ θὰ τὴν ἔχανε ἀπὸ κοντὰ του.

Ἡ Σιμωνὴ θὰ γνόταν σὺςγερος τοῦ Καροῦλο Κεοθά καὶ θὰ τὴν ἔχανε ἀπὸ κοντὰ του.

Κἀθησε στὸ κρεβάτι του καὶ ἄρχισε νὰ σκέπτεται...

— Εἶσθε πολὺ καλὸς, πατέρα μου... Κι' ἐγὼ ὁμως, τόσο σὰς ἀγαπῶ !... Πόσο καλὰ βρίζομαι ἐδῶ κοντὰ σας... Ἀκούω τὴν καρδιά σας νὰ χτυπά καὶ ἔξω, ὅτι χτυπάει γιὰ μένα... Πές μου, πατέρα μου, δὲν εἶνε ἡλίθιο, ὅτι τὰ κορίτσια ζητοῦν κάποτε μακαρὰ τὴν εὐτυχία τους, ἐνὸ αὐτὴ βρίζεται τόσο κοντὰ τους ; Γιατὶ νὰ ζητοῦν ἄλλους ἔρωτας ἀπὸ τὴν ἀγάτην τὸν συγγενῶν τους ; ... Ἴσως νὰ σὲ πέρασα, πατέρα, τὴν ἡμέρα πὸν ἀγάπησα Ἐκείνον... Σ' ἐπῆκρانا ; ... πές μου...

Ὁ πρίγκιψς, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ἔνοιωσε τοὺς λυγμούς του καὶ τὸν πνίγων. Τοῦ φαινόταντο σὰν παράπονο τὴς Σιμωνῆς ἐναντιὸν του.

— Γιατὶ μοῦ λές τέτοια πράγματα, ἀγαπημένο μου παιδί ; τὴν ερώτησε μὲ φωνὴ πηγιμένη.

Ἡ Σιμωνὴ μαζεῦτικε ἀκόμα περισσότερο ἀπάνω στὸ στήθος του, σὰν πούλιδα, πὸν ζήτην καταφύγιο καὶ τοῦ ἀπάντησε :

— Γιατὶ μὲ χριτεῖνω κἀθε τόσο μερικὲς σκέψεις πὸν κάνουν τὴν καρδιά μου νὰ φουσκωνῇ... Μὰ δὲν θέλω νὰ σὰς ληθῶσω μὲ τὰ λόγια μου...

— Ὁχι, ἀγαπημένο μου παιδί, δὲν μὲ πικραίνει καθόλου... (Ἀκολουθεῖ)

